

Sygn. akt: III C 232/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 listopada 2015 roku

Sąd Rejonowy Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie w III Wydziale Cywilnym w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Szymon Stępień

Protokolant: Patrycja Frątczak

po rozpoznaniu w dniu 12 listopada 2015 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa M. D. (1)

przeciwko Powiatowi (...) z siedzibą w P. – Domowi Dziecka w P.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego Powiatu (...) z siedzibą w P. – Domu Dziecka w P. na rzecz powoda M. D. (1) kwotę 5.325 zł (pięć tysięcy trzysta dwadzieścia pięć złotych) z odsetkami ustawowymi od tej kwoty od dnia 25 października 2013 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego Powiatu (...) z siedzibą w P. – Domu Dziecka w P. na rzecz powoda M. D. (1) kwotę 1.467 zł (tysiąc czterysta sześćdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt III C 232/14

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 19 listopada 2015 roku

wydanego w postępowaniu zwykłym

Pozwem z dnia 23 października 2013 roku powód M. D. (1) wniósł o zasądzenie od pozwanego Powiatu (...) - Domu Dziecka w P. na swoją rzecz kwoty 5.325 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty i zasądzenia kosztów procesu. W uzasadnieniu wskazał, że w pozwany zawarł z Przedsiębiorstwem (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w S. umowę remontu należącego do pozwanego budynku. Wskazał, że pozwany nie zapłacił wykonawcy należności wynikających z tej umowy w wysokości dochodzonej pozwem, zaś powód wierzycelność tę nabył w drodze przelewu.

Nakazem zapłaty z dnia 13 listopada 2013 roku, wydanym w postępowaniu upominawczym, Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie orzekł o obowiązku zapłacenia przez pozwanego na rzecz powoda kwoty 5.325 złotych z odsetkami oraz kosztami procesu.

Powyższemu nakazowi zapłaty pozwany sprzeciwił się, zaskarżając go w całości, co doprowadziło do utraty mocy nakazu zapłaty. W sprzeciwie podniósł zarzut braku wiarygodności oraz brak legitymacji czynnej powoda. Wskazał, że wykonane prace remontowe były wadliwe, co spowodowało obniżenie wynagrodzenia o wartość wad.

W toku procesu strony podtrzymały dotychczasowe twierdzenia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 4 listopada 2011 roku pozwany Powiat (...) - Dom Dziecka w P. zawarł z Przedsiębiorstwem (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w S. umowę nr (...), której przedmiotem było wykonanie: bieżących robót konserwatorskich budynku Domu Dziecka w P., naprawa rynien i opierzenia, rur spustowych do linii dachu oraz uzupełnienie ubytków w elewacji przy ul. (...). Strony umowy ustaliły wynagrodzenie w wysokości 16.194 złotych brutto.

Okoliczność bezsporna, a nadto:

- umowa, k. 9-10, 44-47;
- zeznania świadka M. D. (2), k. 88-89 w zw. z k. 236-237;
- zeznania świadka T. K., k. 90-91;
- zeznania powoda, k. 107-108 w zw. k. 237;

Dnia 4 listopada 2010 roku Przedsiębiorstwo (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. zawarła z powodem M. D. (1) oraz z L. D. umowę o wykonanie prac dociepleniowych, których przedmiotem było wykonanie ocieplenia budynku znajdującego się przy ul. (...) w P..

Okoliczność bezsporna, a nadto:

- umowa, k. 9;
- zeznania świadka M. D. (2), k. 88-89 w zw. z k. 236-237;
- zeznania powoda, k. 107-108 w zw. k. 237;

Wskazane w umowie nr (...) prace zostały wykonane w całości. Część dotyczącą ocieplenia budynku wykonał powód. Dnia 30 listopada 2010 roku został sporządzony protokół końcowy technicznego odbioru i przekazania do użytku robót. W odbiorze wzięli udział: T. K. i A. B. po stronie zamawiającego oraz M. D. (2) po stronie wykonawcy. M. D. (2) nie był umocowany do tych czynności. W protokole stwierdzono, że prace zostały wykonane zgodnie z umową, a w szczególności wykonano roboty konserwacyjne, naprawę opierzenia, rur spustowych oraz uzupełniono ubytki elewacji. Stwierdzono również, że na naprawianej elewacji widoczne są plamy i z tego tytułu pozwany potrąca kwotę 5.325 złotych brutto. W istocie w tym czasie widoczne były jeszcze plamy, lecz wynikało to koniecznością wyschnięcia materiału wykorzystanego do naprawienia ubytków.

Dowód:

- protokół, k. 12, 49;
- zgłoszenie zakończenia robót, k. 48;
- zeznania świadka M. D. (2), k. 88-89 w zw. z k. 236-237;
- zeznania świadka M. Ż., k. 89-90;
- zeznania świadka T. K., k. 90-91;
- zeznania świadka A. B., k. 106-107;
- zeznania powoda, k. 107-108 w zw. k. 237;

- opinia biegłego, k. 130-144 w z w. z k. 178-180 i 194-195;

Dnia 29 kwietnia 2013 roku pozwany sporządził protokół usunięcia usterek w okresie gwarancji, w którym stwierdzono usterki w postaci przecieków obróbek blacharskich oraz końcówek rynien, które powodują występowanie zacieków na ścianie elewacji oraz miejscowe odbarwienia koloru białego malowanej elewacji na obwodzie całego budynku. Protokół podpisali po stronie zamawiającego: T. K. oraz J. J.. Zacieki te nie wynikały z przyczyn zależnych od powoda, lecz z wadliwą obróbką blacharską i przeciekaniem wody opadowej pod blachodachówkę a następnie za ścianę pionową. Wykonanie prac w tym miejscu nie należało do powoda. Nadto do powstania zacieków przyczynić się mógł także brak należytej obsługi konserwacyjnej instalacji. Pismem z dnia 2 maja 2013 roku pozwany wezwał wykonawcę do usunięcia tych usterek. Kolejnym pismem z dnia 29 maja 2013 roku pozwany ponowił wcześniejsze żądanie.

Dowód:

- protokół, k. 50;
- pismo z dnia 2 maja 2013 roku, k. 53-54;
- pismo z dnia 29 maja 2013 roku, k. 55;
- zeznania świadka T. K., k. 90-91;
- zeznania świadka J. J., k. 106;
- opinia biegłego, k. 130-144 w z w. z k. 178-180 i 194-195;

Dnia 4 października 2013 roku Przedsiębiorstwo (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. zawarła z powodem M. D. (1) umowę cesji wierzytelności z tytułu zapłaty kwoty 5.325 złotych wynagrodzenia za wykonane prace. Pismem z dnia 18 września 2013 roku cesjonariusz zawiadomił pozwanego o cesji. Pismem z dnia 7 października 2013 roku powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 5.325 złotych tytułem pozostałej części wynagrodzenia. Pismami z dnia 4 listopada 2013 roku pozwany wezwał wykonawcę oraz powoda do usunięcia usterek pod rygorem obniżenia wynagrodzenia w oparciu o art. 637 k.c. o kwotę 5.325 złotych.

Dowód:

- umowa, k. 14, 19;
- pismo z dnia 18 września 2013 roku, k. 15;
- pismo z dnia 7 października 2013 roku, k. 17;
- pismo z dnia 4 listopada 2013 roku, k. 56-60;
- zeznania świadka M. D. (2), k. 88-89 w zw. z k. 236-237;
- zeznania świadka T. K., k. 90-91;
- zeznania powoda, k. 107-108 w zw. k. 237;

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się uzasadnione w całości.

Żądanie powoda było oparte na dyspozycji wynikającej z art. 627 k.c. oraz art. 509 § 1 k.c. Zgodnie z pierwszym z nich przez umowę o dzieło przyjmujący zamówienie zobowiązuje się do wykonania oznaczonego dzieła, a zamawiający do

zapłaty wynagrodzenia. Wierzyciel może zaś bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania.

Z powyższego wynika, że powód winien był wykazać zawarcie umowy o dzieło, wykonanie swojego zobowiązania oraz wysokość zobowiązania pozwanego. W ocenie sądu okoliczności te powód wykazał w całości. Bezsporne było zawarcie przez pozwanego z z Przedsiębiorstwem (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w S. umowę nr (...), której przedmiotem było wykonanie: bieżących robót konserwatorskich budynku Domu Dziecka w P., naprawa rynien i opierzenia, rur spustowych do linii dachu oraz uzupełnienie ubytków w elewacji przy ul. (...). Okoliczność ta wynika również z przedstawionej przez obie strony umowy. Poza sporem była także wysokość wynagrodzenia z tego tytułu, tj. 16.194 złote brutto. Niesporne było także to, że należność ta została uregulowana w zakresie 10.869 złotych.

W ocenie sądu powód udowodnił również, że spełnił swoje świadczenie. Okoliczność ta wynika zarówno z zeznań świadka M. D. (2), jak i po części także zeznań świadków T. K., J. J. i A. B.. Świadczenie ci potwierdzili, że został sporządzony protokół końcowy. Z protokołu wynika, że zamawiający potwierdził wykonanie wszystkich prac wynikających z umowy nr (...). W toku procesu strony pozostawały w sporze, jaki był zakres prac blacharskich, które miał przeprowadzić wykonawca. Niemniej jednak zwrócić należy, że z zeznań świadka M. D. (2) wynikało, że prace nie miały w żadnym zakresie dotyczyć dachu tylko zakresu do linii dachu. Okoliczność ta znajduje także swoje potwierdzenie w zeznaniach świadka T. K., które stwierdziła, że prace związane z dachem zostały wykonane wcześniej. Prace do wysokości linii dachu zostały wykonane przez powoda, co pozostawało bezsporne. Z protokołu odbioru końcowego wynikało zaś, że wszystkie prace zostały wykonane. Dodatkowo trzeba także zauważyć, że spór dotyczący zakresu prac powstał w procesie dopiero po przeprowadzeniu dowodu z opinii biegłego. Do tego czasu pozwany nawet nie podnosił, że powód nie wykonał chociażby części prac. Sporne pozostawało także to, czy prace zostały wykonane przez powoda należyście. Bezsporne było to, że w chwili wydania dzieła, na elewacji widoczne były jeszcze plamy. Okoliczność tę potwierdza również powód, twierdząc jednocześnie, że wynikały one z konieczności wyschnięcia wypełnienia ubytków w elewacji. Z dowodu z opinii biegłego wynika, że wykonane przez powoda prace nie były wadliwe. Wadliwości prac pozwany dopatrywał się także w powstaniu zacieków na elewacji ściany od strony ul. (...). Istnienie tych zacieków potwierdzają zeznania świadka T. K.. Wynikają one również z opinii biegłego. Niemniej jednak należy zauważyć, że biegły stwierdził, że zacieki te powstały później i wynikają z wadliwości obróbki blacharskiej, ale nie w obrębie prac wykonanych przez powoda, lecz wyżej. Jak już wskazano, wykonanie tych prac nie mieściło się w zakresie zobowiązania powoda ani wykonawcy głównego. Zwrócić należy także uwagę na to, że w opinii biegły stwierdził, że do powstania tych uszkodzeń mogło dojść także w stwierdzonym przez siebie braku należytej obsługi konserwacyjnej instalacji, co znajduje odzwierciedlenie w dokumentacji fotograficznej dołączonej do opinii.

Składając oświadczenia w protokole końcowym osoby działające w imieniu pozwanego wskazały, że ze względu na istnienie wad, dokonują potrącenia wierzytelności wykonawcy. Niemniej jednak z żadnego dowodu nie wynikało, jaką swoją wierzytelność pozwany przedstawia do potrącenia, ani z czego wynika jej wysokość. Nadto należy zauważyć, że nie wiadomo kiedy i w jaki sposób złożyła to oświadczenie osobie uprawnionej. Z zeznań świadka M. D. (2) wynikało, że nie był uprawniony do odbioru takich oświadczeń w imieniu wykonawcy głównego. Ma to istotne znaczenie chociażby z tego względu, że w późniejszym czasie pozwany wzywał powoda oraz głównego wykonawcę do usunięcia usterek z zagrożeniem obniżenia ceny.

W ocenie sądu powód wykazał także swoją legitymację czynną. Wynika ona z umowy przelewu wierzytelności z dnia 4 października 2013 roku. Z umowy tej wynika przeniesienie wierzytelności przysługującej głównemu wykonawcy na powoda. Umowa ta przenosiła wierzytelność bezwarunkowo i z chwilą jej zawarcia powodowi przysługiwały uprawnienia wierzyciela. Ważność i skuteczność tej wymowy nie zależała również od spełnienia warunków opisanych w art. 647¹ k.c.

Mając na uwadze powyższe okoliczności sąd uwzględnił powództwo w całości, wobec czego orzekł jak w pkt I sentencji. O roszczeniu odsetkowym orzeczono zgodnie z treścią art. 481 § 1 k.c. Z treści art. 642 § 1 k.c. w braku odmiennej umowy przyjmującemu zamówienie należy się wynagrodzenie w chwili oddania dzieła. Bezsporne było to, że dzieło

zostało oddane 30 listopada 2010 roku. W takim stanie rzeczy roszczenie odsetkowe za okres od 25 października 2013 roku mieściło się w tym czasie.

O kosztach procesu orzeczono odpowiednio do treści art. 98 § 1 i 3 k.p.c., przyjmując, że powód wygrał proces w całości. Na poniesione przez niego koszty procesu składały się: opłata sądowa w wysokości 250 złotych, koszty zastępstwa procesowego w wysokości 1.200 złotych, opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w wysokości 17 złotych oraz zaliczka na poczet opinii biegłego w wysokości 500 złotych, a zatem łącznie 1.967 złotych. W takim stanie rzeczy orzeczono jak w pkt II sentencji.